

Pe munte

George Coșbuc

Fugiți cu turma repede spre văi!
Pe culme-aleargă duhul răzbunării
Grozavul vânt se zbate-n largul zării
Și norii-mbracă haină de văpăi.

Sosește-acum! cu ochiul cât cuprinzi
Furtuna-n sârg scoboară-n jos pe coaste,
Și-n urma ei se-ntinde neagra oaste
Și urlă-n cor: Tu fulgere, s-aprinzi,

Tu nor, să-ntuneci; vântule, tu să-mprăștii!
Un brad se face țandări, cel mai nalt:
Și prins de vârf, au smuls pe celălalt
Purtându-l roată-n largul chip al praștii.

Pe sus se-ntinde amestecul nespus,
Și Duh în Duh prin aer se frământă,
Iar grindina-n văzduh cumplit își cântă
Cântarea ei de-oțel, căzând de sus,

Pe codrul larg ce-n urlete se-ndoaie,
Și sare iar la loc apoi mugind.
Deodată stă. Și iată-l, răpăind
Potop din cer turnatul râu de ploaie.

Se rupe cerul, cade-acum! S-a rupt.
Sporite neguri hrană dau pieririi,
De-a valma geme-ntreg cuprinsul firii,
Și nu mai știi ce-i sus și dedesubt.

Acum nici Dumnezeu nimic nu poate.
Degeaba-ntind ei mâinile și cer
În negrul iad, și unul până-n cer,
Vârteju-i domn, el singur domn a toate.